

1108 – 8. november

Hver den som tror på ham, skal ikke bli gjort til skamme. Rom 10: 11.

Hør! Du skal ikke bli bedratt i ditt håp om frelse, du som søker den hos Kristus. Uansett hvor mørkt og usikkert alt ofte kan se ut her i livet, skal du ikke bli gjort til skamme i ditt håp, bare du har levet ditt liv i troen på ham.

Dette er noe vi ganske snart fatter med forstanden. Men måtte nå Gud vekke oss opp så det virkelig blir åpenbart for oss!

Spørsmålet om å «ikke bli gjort til skamme», er jo et spørsmål om hvor vi skal tilbringe evigheten. Som burde vekke opp mange, men også bli til stor trøst for andre.

Og håpet om frelse og evig liv kan være enten sant eller falskt. Vi skal være klar over at de fleste mennesker har et visst håp for evigheten. Men grunnlaget som det enkelte menneske bygger sin forhåpning på, er svært forskjellig.

Det mest vanlige er jo en blanding av Guds miskunnhet og egen fortjeneste. Men i tillegg har ethvert vantro menneske vanligvis også noe spesielt som de håper på, en trøst som de «tar med i beregningen». Noe som skal forminske deres skyld, eller til og med være en «fortjeneste». Men uansett hva denne trøsten måtte være, så vil alltid dette deres håp bli gjort til skamme på den siste dag.

Bare de som i Bibelens mening «tror på Sønnen», skal få evig liv når han kommer igjen. Men så er det akkurat disse som i prøvelsens tid på jord så ofte anfektes med denne frykten: «Bare jeg ikke likevel, etter alt jeg har trodd på Herren Jesus, til slutt skal bli gjort til skamme».

For Guds barns prøvelser vil alltid være både store og mange. Så sterkt er fordervet som bor i dem, og så bekymringsfulle deres fall og svakheter. Så underlig og skjult er Herrens nåde. Så vekslende og ufattelig den måten han fører oss på. Og til slutt: Så fryktelig er djevelens glødende piler, –. At mang en troende sjel urolig har tenkt: «Hvem vet om jeg ikke tror og tror så lenge at det ender med at jeg blir fordømt?»

Den ene har kilden til sin verste anfektelse i en eller annen iherdig fristelse. Med all sin bønn og alle nådens midler blir han aldri virkelig utfridd, men må alltid trekkes med den.

En annen ser hele sitt liv er fullt av synd, forsømmelser og vantro. Han synes ikke det kan være mulig at Guds Ånd bor i ham.

En tredje bekymres over at han er så forferdelig tørr og likegyldighet, har så stor mangel på alvor, på redelig vilje, sorg over synden, bønn o. s. v. Han er redd for at han er en hykler, er sovnet inn og er åndelig død.

Da blir spørsmålet: Kan bare dette at jeg ennå tror på Jesus, klynger meg til ham og ikke kan unnvære han, være nok mot all fare?

Da er svaret: Ved troen er du blitt et nytt menneske som alltid klynger deg til Kristus. Likevel kan det ennå være mye hos deg som er galt, som kan beklages og som du må rette på. Men ved det ene at du

ennå lever i troen på Kristus, er du tross alt et nådebarn, og vil også nå fram til himmelen. Fremdeles vil du likevel alltid kjenne en så sterk kamp mellom kjødet og Ånden, som apostelen taler om i Rom 7: 15–25. Så du som han vil måtte rope: «Å, jeg elendige menneske! Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?»

Likevel er all denne elendigheten ikke noe bevis på at troen er falsk. Og kan heller ikke sette ut av kraft den eviggyldige nådepakten. For i den står du jo bare i troen på Kristus. Og i ham er jo all din synd og elendighet forlatt! Det er jo «ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus». Det er bare dette ene avgjørende: «Den som har Sønnen, han har livet».

Ja, apostelen sier til og med at hvis noen av hjertet i sin tro bygger på den éne grunnvollen som er lagt, Kristus, så skal han bli frelst. Og det selv om han har fortsatt så galt at han har bygget videre bare med høy og strå. For dette skal brenne opp så «han lider tap», d. v. s. at han mister sin lønn for sitt byggverk. «Men selv skal han likevel bli frelst, men da som gjennom ild».

Legg merke til dette! Bare på grunn av dette éne; at han med hjertets tro bygget på den rette grunnvollen, skal han likevel bli frelst. Selv om han altså bygget så galt. Ja, til og med i læren bygget så galt.

Da kan vi jo være ennå mer sikker på at alle de fall vi (ikke bare ut fra den sanne læren, men også ut fra et hellig sinn) selv forkaster, fordømmer, gråter over og tukter oss selv for, – alltid skal få være under en stadig forlatelse. På grunn av ham som vi tror på, vår Herre Kristus, hans fortjeneste og forsvar.

Dette vitner Skriften om over alt. Det samme sier jo også teksten vi har for oss i dag: «Hver den som tror på ham, skal ikke bli gjort til skamme».

Bare i ham har vi en evig nåde, ja, et nåderike, som skal være mektig over de fall som ennå rammer og bekymrer oss. Det var dette Kristus ble sendt til jorden for. Han skulle være en virkelig frelser og forsvarer. Og da ikke bare for noen tenkte eller innbilte, men for virkelige synder.

Lovet være hans navn! «Hver den som tror på ham, skal ikke bli gjort til skamme».